

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 35

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 18 ianuarie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
102.		11.	
— Decret pentru acordarea gradului de general de brigadă unor colonei din Ministerul Apărării Naționale	2	— Hotărâre pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 2002 ale Companiei Naționale „Romtehnica” — S.A. și Companiei Române de Aviație „Romavia” — R.A., aflate în coordonarea Ministerului Apărării Naționale	6
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 310 din 15 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal	2-5	19.	
		— Hotărâre pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 2002 ale societăților naționale și al regiei autonome, aflate sub autoritatea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor.....	6-7
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.		20.	
— Ordonanță pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 25 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare	5	— Hotărâre pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2002 al Regiei Autonome „Multiproduct”	7
		21.	
		— Hotărâre pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2002 al Regiei Autonome „Rami-Dacia” din subordinea Ministerului de Interne	7-8
		23.	
		— Hotărâre privind premiarea sportivului Leonard Doroftei pentru cucerirea titlului de campion mondial la box profesionist în versiunea WBA.....	8

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru acordarea gradului de general de brigadă unor colonei din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 99 din Constituția României, precum și ale art. 45 lit. a) și ale art. 75 alin. 2 din Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerile ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Pe data de 1 februarie 2002 domnului Visarion Constantin Neagoe și domnului colonel Dumitru colonel Teodor Gheorghe Frunzeti, domnului colonel Vasile Seserman li se acordă gradul de general de brigadă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

ADRIAN NĂSTASE

București, 17 ianuarie 2002.
Nr. 102.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****D E C I Z I A Nr. 310**

din 15 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Bucur în Dosarul nr. 6.906/1999 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, privind punerea în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece nu conțin dispoziții discriminatorii sau privilegii. Se

consideră că și dispozițiile art. 207 din Codul penal, referitoare la proba verității, sunt conforme cu prevederile constituționale, întrucât nu se încalcă prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (8), libertatea conștiinței consacrată prin art. 29, libertatea de exprimare garantată de art. 30, libertăți care, potrivit art. 30 alin. (6) și art. 54 din Constituție, trebuie exercitate cu bună-credință, fără a se încălca drepturile și libertățile celorlalți. Se invocă, în final, jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 272 din 20 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 27 aprilie 2001, și Decizia nr. 56 din 22 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 29 martie 2001, prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate referitoare la aceleași dispoziții legale. Întrucât nu au fost invocate elemente noi de natură să determine o reconsiderare a acestei jurisprudențe, solicită respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 6.906/1999, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură**

penală, precum și ale art. 207 din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Bucur.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, privind egalitatea în drepturi, întrucât, „ca urmare a plângerii prealabile, prin simpla depunere a cererii de chemare în judecată, acțiunea este pusă în mișcare împotriva persoanei chemate în fața instanței” și prin aceste dispoziții legale „se creează posibilitatea, pentru partea vătămată, la exercitarea abuzivă a dreptului său procesual”. Se mai susține că drepturile procesuale ale părții vătămate sunt mai largi decât ale presupusului făptuitor, „devenit și citat ca inculpat în cauză, deși legea îl prezumă *«nevinovat»* până la momentul în care hotărârea pronunțată de instanța de judecată va deveni definitivă”. Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală afectează imparțialitatea judecătorului, dreptul inculpatului la apărare și la un proces echitabil, întrucât instanța de judecată căreia îi este adresată plângerea prealabilă pune în mișcare acțiunea penală și tot ea se pronunță și asupra fondului cauzei.

În ceea ce privește dispozițiile art. 207 din Codul penal, referitoare la proba verității, autorul excepției consideră că acestea „sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 23 alin. (8), art. 29, art. 30 din Constituția României”. Se afirmă că în cazul infracțiunilor de insultă și de calomnie inculpatul nu are dreptul de a dovedi lipsa de temeinicie a probelor de vinovăție aduse împotriva sa, iar dovedirea nevinovăției se poate face numai atunci când există *un interes legitim*, noțiune care nu este definită de lege. Se mai arată că art. 207 din Codul penal îngreșește dreptul la apărare, fiind totodată încălcată și prezumția de nevinovăție, deoarece în cazul infracțiunilor de insultă și de calomnie „se pleacă de la o prezumție de vinovăție a persoanelor care au făcut afirmații sau imputații” și numai prin răsturnarea acestei prezumții se poate face dovada nevinovăției. Autorul excepției apreciază că „proba verității reprezintă o măsură restrictivă a libertății de exprimare și a libertății presei” și „este în egală măsură imposibil de realizat”, când este vorba despre opinii și judecăți de valoare, vădindu-și „caracterul demagogic, specific regimului totalitar în care a fost instituită”.

Judecătoria Sectorului 1 București, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât „nu prevede privilegii sau îngrijiri ale exercitării drepturilor procesuale pentru nici una din părțile procesului penal, iar calitatea de inculpat, așa cum este definită prin art. 23 din Codul de procedură penală, nu reprezintă o prejudecare a cauzei și nu răstoarnă prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (8) din Constituție”. În opinia instanței dispozițiile art. 207 din Codul penal sunt, de asemenea, constituționale, deoarece „nu instituie o prezumție de vinovăție, ci aduc o limitare firească afirmațiilor oricărei persoane care trebuie să le facă cu responsabilitate și numai pentru apărarea unui interes legitim”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată sub toate aspectele. Astfel art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală nu este contrar art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu creează privilegii sau discriminări și nu încalcă vreunul dintre criteriile egalității în drepturi enumerate în art. 4 din Constituție. În ceea ce privește excepția

de neconstituționalitate a art. 207 din Codul penal se arată că acest text de lege nu încalcă prezumția de nevinovăție, deoarece în cursul procesului penal se poate stabili dacă fapta a fost sau nu săvârșită cu vinovăție. Referitor la criticile privind încălcarea art. 29 și 30 din Constituție se arată, în aceeași opinie exprimată de Guvern, că acestea sunt nefondate, întrucât „libertatea conștiinței trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și respect reciproc”, iar „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine, drepturile și libertățile constituționale, inclusiv libertatea de exprimare”, iar, potrivit art. 54 din Constituție, drepturile și libertățile constituționale trebuie să fie exercitate cu bună-credință, fără a fi încălcate drepturile și libertățile celorlalți. Se consideră că, dimpotrivă, „art. 207 din Codul penal asigură posibilitatea promovării drepturilor menționate”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au trimis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal, care au următorul cuprins:

— art. 279 alin. 1: *„Punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară astfel de plângere.”;*

— art. 207: *„Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie.”*

Textele constituționale, invocate de autorul excepției ca fiind încălcate, au următoarea redactare:

— art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— art. 23 alin. (8): *„Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.”;*

— art. 29 alin. (1) și (2): *„(1) Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngreșite sub nici o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale.*

(2) Libertatea conștiinței este garantată; ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc.”;

— art. 30 alin. (1): *„Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt inviolabile.”*

Autorul excepției consideră că este neconstituțională instituția plângerii prealabile, prevăzută la art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală ca o condiție necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, deoarece persoana împotriva căreia se formulează o astfel de plângere devine inculpat, fără existența vreunei probe care să ateste vinovăția sa. Se mai susține că „drepturile procesuale ale

părții vătămate sunt mult mai largi decât ale presupusului făptuitor, devenit și citat ca inculpat în cauză, deși legea îl prezumă nevinovat până în momentul în care hotărârea pronunțată de instanța de judecată va deveni definitivă“.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că nu pot fi reținute criticile formulate, având în vedere următoarele considerente:

Condiționarea punerii în mișcare a acțiunii penale de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate reprezintă o excepție de la regula generală a oficialității procesului penal, înscrisă în art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală. Cazurile în care este necesară plângerea prealabilă se împart în două categorii: în cazul anumitor infracțiuni, prevăzute expres și limitativ de lege, plângerea prealabilă se depune direct la instanța de judecată, iar în cazul altor infracțiuni determinate, de asemenea, prin lege plângerea trebuie adresată organului de urmărire penală competent, sesizarea instanței urmând să se facă prin rechizitoriul procurorului. Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*“. Stabilirea infracțiunilor în cazul cărora este necesară plângerea prealabilă, a aceluia în care trebuie efectuată urmărirea penală, precum și a celor în cazul cărora sesizarea instanței de judecată se face prin plângerea prealabilă directă a persoanei vătămate este lăsată de Constituție la libera opțiune a legiuitorului.

Curtea observă că în orice proces penal, începând din momentul declanșării sale (începerea urmăririi penale sau sesizarea instanței de judecată), sunt implicate diferite părți: învinuit, inculpat, parte vătămată, parte civilă, parte responsabilă civilmente, părți care au drepturi și obligații egale. Norma procedurală penală criticată nu prevede privilegiul sau îngrădiri ale exercitării drepturilor procesuale pentru nici una dintre părțile procesului penal, iar distincțiile făcute între calitatea părților nu înseamnă nici privilegii și nici discriminări. Totodată Curtea reține că prevederile art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice nu sunt încălcate nici pentru faptul că textul de lege menționat nu creează privilegii sau discriminări de natura celor prevăzute la art. 4 din Constituție, și anume de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.

De asemenea, Curtea nu poate primi nici criticile referitoare la încălcarea, prin art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 23 alin. (8) din Constituție, deoarece calitatea procesuală de inculpat, definită în art. 23 din Codul de procedură penală ca fiind „*Persoana împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală*“, nu reprezintă o prejudecare a cauzei și nu răstoarnă prezumția de nevinovăție prevăzută de acest text constituțional conform căruia, „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*“. De asemenea, nu sunt prejudiciate interesele legitime ale persoanei inculpate care, la fel ca și oricare parte din procesul penal, își poate exercita dreptul la apărare și poate solicita administrarea oricăror probe legale pentru combaterea susținerilor formulate în acuzare. În vederea apărării împotriva unor inculpări vădit nefondate sau șicanatorii inculpatul are la dispoziție și mijloace de drept penal, existând posibilitatea tragerii la răspundere penală a celor care l-au reclamat, pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, prevăzută la art. 259 din Codul penal.

Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, reținându-se, spre exemplu, prin Decizia nr. 162 din 21 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din

2 noiembrie 2000, că aceasta este neîntemeiată, dispozițiile legale fiind constituționale, deoarece „nu aduc atingere acestor drepturi fundamentale ale omului, obiectul reglementării constituindu-l doar procedura de punere în mișcare a acțiunii penale numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere“.

Considerentele și soluția adoptată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

2. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal Curtea reține, de asemenea, că este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate sunt conforme cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Autorul excepției consideră că art. 207 din Codul penal încalcă art. 23 alin. (8) din Constituție, deoarece nu permite proba verității decât în cazul în care „*afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim*“, fără a se defini sintagma „*interes legitim*“, și în acest mod inculpatul nu poate proba lipsa de temeinicie a acuzațiilor.

Curtea constată că textul de lege criticat nu este de natură să contravină prezumției de nevinovăție prevăzute la art. 23 alin. (8) din Constituție, ci, dimpotrivă, oferă posibilitatea efectuării probei verității în cazul în care a existat un interes legitim care să justifice afirmarea sau imputarea adresată persoanei vătămate, caz în care fapta nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie. Textul de lege circumscrie în acest mod însăși latura obiectivă a celor două infracțiuni la acele fapte care nu sunt justificate de un interes prevăzut, ocrotit sau garantat de lege. Totodată Curtea reține că operează prezumția de nevinovăție, prevăzută de textul constituțional amintit, și cu privire la inculpații trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de calomnie și insultă, dispozițiile legale criticate nefăcând o astfel de distincție.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 29 din Constituție, și anume a alin. (1) și (2), referitoare la libertatea conștiinței și la garantarea acesteia, Curtea constată că reglementarea probei verității în cazul infracțiunilor de insultă și calomnie, prin art. 207 din Codul penal, nu aduce nici un fel de atingere libertății conștiinței, garantată de Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, asigură exercitarea cu bună-credință a libertății gândirii și a opiniilor, fără a se încălca drepturile și libertățile fundamentale ale celorlalți, în spiritul art. 54 din Constituție. În același timp, potrivit alin. (2) al art. 29 din Constituție, libertatea conștiinței „*trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc*“. Or, faptele de insultă și calomnie demonstrează tocmai o lipsă de respect care numai în cazul existenței unui interes legitim ce le-a determinat, interes dovedit prin proba verității, nu constituie infracțiuni. Incriminarea unor asemenea fapte este însă în competența legiuitorului, iar nu în competența contenciosului constituțional.

Curtea constată că nu este întemeiată nici critica referitoare la încălcarea art. 30 alin. (1) din Constituție, deoarece libertatea de exprimare, ca orice altă libertate sau drept fundamental, trebuie să fie exercitată cu bună-credință, potrivit art. 54 din Constituție, „*fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți*“, iar, conform art. 30 alin. (6), „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*“.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 207 din Codul penal, respingând excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții. Astfel, prin Decizia nr. 134 din 6 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 august 2000, Curtea a stabilit că art. 207

din Codul penal nu încalcă principiul prezumției de nevinovăție consacrat de art. 23 alin. (8) din Constituție, deoarece el „nu reglementează stabilirea vinovăției în cazul infracțiunilor de insultă și de calomnie. În realitate, acest text de lege instituie posibilitatea inculpatului de a dovedi veridicitatea afirmărilor sau imputărilor făcute, aceasta constituind un caz special de înlăturare a caracterului penal al faptei, prin lipsa pericolului social, dacă fapta a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim”. S-a mai reținut că „Apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor impune, în unele situații, sancționarea penală a afirmărilor și imputărilor, chiar dacă acestea se referă la fapte adevărate, dar nu au fost făcute pentru apărarea unui «interes legitim». De altfel, necesitatea sancționării rezultă din prevederile art. 30 alin. (6) din Constituție”. Prin aceeași decizie Curtea a constatat și faptul că textul

art. 207 din Codul penal „este în deplină concordanță cu prevederile art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Considerentele și soluția adoptate prin decizia citată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Curtea observă, de asemenea, că invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la distincția dintre fapte și judecăți de valoare (și anume hotărârea în cazul „*Oberschlick împotriva Austriei*”, 1990) nu are nici o concludență în cauză, întrucât art. 207 din Codul penal se referă la fapte determinate privitoare la o persoană, deci elemente concrete care pot fi dovedite, iar nu la judecăți de valoare, a căror dovedire nu este posibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Bucur în Dosarul nr. 6.906/1999 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru prorogarea termenului prevăzut la art. 25 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, precum și ale art. 1 pct. IV poz. 9 din Legea nr. 751/2001 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Articol unic. — Termenul referitor la reorganizarea institutelor de cercetare-dezvoltare prevăzut la art. 25 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 25 august 1995, astfel cum a fost aprobată și modificată prin Legea nr. 51/1996, cu modificările ulterioare, se prorogă până la data de 31 martie 2002.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,

Ovidiu Natea,

secretar de stat

Ministru delegat la Ministerul Educației
și Cercetării pentru activitatea de cercetare,
Șerban Constantin Valeca

București, 10 ianuarie 2002.

Nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 2002
ale Companiei Naționale „Romtehnica” — S.A. și Companiei Române de Aviație „Romavia” — R.A.,
aflate în coordonarea Ministerului Apărării Naționale**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 47 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă bugetele de venituri și cheltuieli pe anul 2002 ale Companiei Naționale „Romtehnica” — S.A. și Companiei Române de Aviație „Romavia” — R.A., aflate în coordonarea Ministerului Apărării Naționale, prevăzute în anexele nr. 1 și 2*) care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Defalcarea pe trimestre a indicatorilor prevăzuți în bugetele de venituri și cheltuieli ale Companiei Naționale „Romtehnica” — S.A. și Companiei Române de Aviație „Romavia” — R.A. se aprobă de către Ministerul Apărării Naționale.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor prevăzute în bugetele de venituri și cheltuieli ale

Companiei Naționale „Romtehnica” — S.A. și Companiei Române de Aviație „Romavia” — R.A., menționate la art. 1, reprezintă limita maximă care nu poate fi depășită decât în cazuri justificate, cu aprobarea Guvernului, la propunerea Ministerului Apărării Naționale, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice și al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor totale, companiile menționate la art. 1 pot efectua cheltuieli totale proporțional cu gradul de realizare a veniturilor totale, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul apărării naționale,
George Cristian Maior,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

p. Ministrul muncii și solidarității sociale,
Ion Giurescu,
secretar de stat

București, 10 ianuarie 2002.
Nr. 11.

*) Anexele nr. 1 și 2 se comunică instituțiilor interesate.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 2002
ale societăților naționale și al regiei autonome, aflate sub autoritatea Ministerului Agriculturii,
Alimentației și Pădurilor**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, precum și ale art. 47 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă bugetele de venituri și cheltuieli pe anul 2002 ale societăților naționale și al regiei autonome, aflate sub autoritatea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, prevăzute în anexele nr. 1—4*) care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Defalcarea pe trimestre a indicatorilor prevăzuți în bugetele de venituri și cheltuieli menționate la alin. (1) se aprobă de Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor înscrise în bugetele de venituri și cheltuieli prevăzute la art. 1 alin. (1) reprezintă limită maximă și nu poate fi depășit decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea

Guvernului, la propunerea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor totale aprobate, societățile prevăzute la art. 1 pot efectua cheltuieli proporțional cu gradul de realizare a veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 50.000.000 lei.

(2) Contravenției prevăzute la alin. (1) i se aplică dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

*) Anexele nr. 1—4 se comunică persoanelor juridice interesate.

Art. 4. — Contravenția se constată și amenda se aplică împuternicite potrivit legii, persoanelor vinovate de nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ovidiu Natea,
secretar de stat
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

București, 17 ianuarie 2002.
Nr. 19.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2002 al Regiei Autonome „Multiproduct“

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 47 din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2002 al Regiei Autonome „Multiproduct“, coordonată de Ministerul Justiției, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli al Regiei Autonome „Multiproduct“, aprobat potrivit art. 1, reprezintă limite maxime, care nu pot fi depășite decât în cazuri justificate, numai cu aprobarea Guvernului, la propunerea Ministerului Justiției, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice și al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

(2) În situația în care în cursul execuției bugetului se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor

aprobate, Regia Autonomă „Multiproduct“ va efectua cheltuieli totale proporțional cu gradul de realizare a veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 50.000.000 lei.

(2) Contravenției prevăzute la alin. (1) i se aplică dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Art. 4. — Contravenția se constată și amenda se aplică de organele de control financiar ale statului, împuternicite potrivit legii, persoanelor vinovate de nerespectarea dispozițiilor art. 2.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul justiției,
Doru Crin Trifoi,
secretar de stat
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

București, 17 ianuarie 2002.
Nr. 20.

*) Anexa se comunică persoanelor juridice interesate.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2002 al Regiei Autonome „Rami-Dacia“ din subordinea Ministerului de Interne

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 47 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2002 al Regiei Autonome „Rami-Dacia“ din subordinea

Ministerului de Interne, prevăzut în anexa la prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli prevăzut la art. 1 reprezintă limită maximă și nu poate fi depășit decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea Guvernului, la propunerea Ministerului de Interne, cu avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor aprobate, Regia Autonomă „Rami-Dacia” poate efectua cheltuieli proporțional cu gradul de realizare a veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — Cheltuielile cu salariile brute, corespunzătoare creșterii productivității muncii în anul 2002 față de anul 2001, se vor efectua proporțional cu gradul de realizare a productivității muncii.

Art. 4. — Fondul de salarii se poate utiliza proporțional cu gradul de realizare a productivității muncii în anul 2002 față de anul 2001, calculată valoric în prețuri comparabile sau, după caz, în unități fizice, prevăzută în bugetul de venituri și cheltuieli.

Art. 5. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 50.000.000 lei.

(2) Contravenției prevăzute la alin. (1) i se aplică prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Art. 6. — Contravenția se constată și amenda se aplică de organele de control financiar ale statului, împuternicite potrivit legii, persoanelor vinovate de nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 7. — Anexa face parte integrantă din prezenta hotărâre și se transmite Ministerului de Interne.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministru de interne,
Toma Zaharia,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

București, 17 ianuarie 2002.
Nr. 21.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind premiarea sportivului Leonard Doroftei pentru cucerirea titlului de campion mondial la box profesionist în versiunea WBA

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă premiarea sportivului Leonard Doroftei cu suma de 150 milioane lei din bugetul Ministerului Tineretului și Sportului pe anul 2002 pentru cucerirea, la data de 5 ianuarie 2002, în localitatea San Antonio (Texas), a titlului de campion mondial la box profesionist, categoria semiușoară, în versiunea WBA.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul tineretului și sportului,
Georgiu Gingăraș
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 17 ianuarie 2002.
Nr. 23.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

---